

PREMIS MIDAS I OTTO VON HABSBURG DE L'ASSOCIACIÓ EUROPEA DE DIARIS EN LLENGÜES MINORITÀRIES O REGIONALS

Palau del Parlament, 15 de maig de 2009

Honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació del Govern de Catalunya, senyor president de Midas, senyor diputat, secretari de Comunicació del Govern, autoritats, senyores i senyors, premiats, per cloure aquest acte, o com a mínim aquesta part de l'acte, m'agradaria, en nom del Parlament de Catalunya, adreçar-los unes breus paraules. La cambra catalana els dóna la més càlida i sincera benvinguda. Aquest palau, que és la seu del poder legislatiu català, s'honora avui d'acollir l'acte de lliurament d'aquests premis Midas i Otto von Habsburg de Periodisme de l'Associació Europea de Diaris en Llengües Minoritàries o Regionals i de tenir-los entre nosaltres.

I voldria començar dedicant uns minuts a felicitar els premiats: el senyor Salvador Cardús, Premi Midas de Periodisme, i el senyor Marcin Wojciechowski, Premi Otto von Habsburg.

Senyors, moltes felicitats i moltes gràcies. Moltes gràcies a tots dos pel seu compromís indiscutible, per un periodisme rigorós, transformador, per un periodisme que contribueix de manera incansable a explicar creativament el món que ens envolta.

Permetin-me també fer una referència més específica, ja que Salvador Cardús és un dels nostres referents, un dels referents a Catalunya. No afegiré res més a les moltes coses que ja s'han dit en la seva presentació, totes merescudes, però sí dos apunts molt ràpids i puntuals.

Al país li cal reflexió, li cal pensament crític, li cal mirada llarga, i això, sovint, per desgràcia, no es troba ni en la política ni tampoc en la crítica de la política. I Salvador Cardús en molts casos és un referent precisament en aquest àmbit.

Però a més, i aquest és el segon apunt ràpid que volia fer, és un privilegi sentir-se honorat per la seva amistat. Potser, si ho volen, aquest és més personal, però no per això menys important.

El periodista John Carlin, en un article recent en un diari espanyol sobre el moment crucial que viu el periodisme amb relació a la crisi econòmica i la revolució d'internet, descrivia els periodistes de raça com a “grans contadors d'històries, periodistes que surten, i veuen, i senten, i escolten, i ensumen, i reflexionen, i avaluen i confirmen fets, i segueixen conscientment la tradició populista, i malgrat tot intel·ligent, de Charles Dickens. Al final, el que perdura, com les grans novel·les del segle XIX, és la qualitat”.

Periodisme inconformista, innovador, crític, incisiu, que va sempre una passa més enllà, un periodisme que pren partit. Al cap i a la fi, que descobreix realitats i que no es queda ni deixa indiferent, una manera de fer periodisme que indubtablement és estímulo per als companys de professió i també per a futures vocacions.

Avui, aquí al Parlament de Catalunya, tenim en els guardonats dos exemples d'aquest periodisme sòlid, convençut i, per què no, també militant a favor d'aquesta diversitat cultural, ètnica i lingüística d'Europa.

Vagin amb aquestes paraules tot el meu reconeixement i tota la complicitat per creure que les llengües minoritzades no solament són eines perfectament vàlides per treballar en el món de la comunicació global, sinó que fer-ho és reivindicar la identitat, la història i la cultura de les nacions que volen ser presents al món amb veu pròpia. És el nostre cas, és el cas de Catalunya.

Es pot entendre en termes de mercat, d'eficiència, de potencialitats de la producció i la indústria cultural, i també es pot entendre en l'àmbit del compromís nacional. En aquest sentit vull fer una menció especial a l'Associació Europea de Diaris en Llengües Minoritàries, que agrupa diaris en paper en llengües que no són les principals de l'estat en què es parlen, per l'organització d'aquests premis i per la feina de difusió i promoció lingüística, tan necessària d'altra banda.

La millor defensa i la millor reivindicació d'una llengua pròpia és parlar-la, utilitzar-la sempre i amb normalitat, que els mitjans de comunicació del país la facin servir, que al comerç s'utilitzi com a llengua de relació, com a vehicle de comunicació primordial a la societat. Cal, doncs, aquest compromís de la societat perquè una llengua es mantingui viva i útil. Els demano que no defalleixin i que mantinguem tots plegats –mitjans, periodistes, institucions, polítics– aquest deure.

Catalunya és un país europeu, és un país mediterrani, és un país amb una història marcada per la pèrdua de les llibertats durant els darrers tres-cents anys i l'anhel i la lluita constants, sense defallir, per recuperar-les.

I és justament aquesta tenacitat i l'esperit de diàleg, d'escoltar el que diu l'altre, el que ha fet que la nostra cultura rebi aportacions molt diverses i sigui plena d'intercanvis, de barreja, però alhora mantingui sempre elements propis, mantingui la nostra identitat.

La cultura va lligada al més íntim, al que sentim dins, a la identitat de les persones i els pobles, a una forma plural i diversa, però alhora comuna, de llegir i interpretar la vida. I la cultura i la llengua són el millor patrimoni que tenim els pobles, el nostre més gran tresor, el valor més gran que podem oferir al món divers i plural en què vivim.

Ja s'ha dit: el català és una llengua minoritzada, no minoritària, a Catalunya, i ha de ser la llengua de referència, de relació social. Deixin-me compartir amb vostès una dada significativa respecte a això. A Catalunya, avui, es parlen més de dues-centes llengües diferents, un microcosmos de llengües, que és un microcosmos de persones, que és un microcosmos de sentiments, que és un microcosmos de vivències. Catalunya també és tot això. I el fil conductor, l'element de cohesió social per excel·lència, volem que sigui el català.

Acabo, i permetin-me que ho faci insistint en un concepte: la reivindicació del valor de les llengües minoritzades, de les llengües que no tenen estat, del valor de la diversitat. La gent, els lectors dels seus mitjans de comunicació, busquen històries properes, explicades en el seu llenguatge, construïdes i narrades des de la proximitat. Per tant, enmig d'un món que tendeix a les aliances i a les grans empreses de comunicació, el model comunicatiu que aposta per la llengua pròpia és plenament vigent, més vigent que mai, diria jo.

Res més. Els agraeixo la seva presència avui aquí i els desitjo que la seva estada a Catalunya sigui molt feliç.

Molt bona nit.